

foreligger. Hvorfor skulle vi her netop erklære, at disse Beløb ere uerholdelige. Dette er efter mange Juristers Mening ikke saa aldeles afgjort; jeg har hørt meget gode Navne blandt den lærde Stand erklære, at, naar vi her fik Revisionsarbejdet tilende, og havde faaet godtgjort, at en Minister ulovligt havde udgivet vore Penge, da kunde vi søge ham ved Lands Lov og Ret og faae Dom over ham. Hvorvidt han nu Ingenting eier, og Pengene af den Grund ere uerholdelige, det er jo en ganske anden Ting; derom kan man Intet vide. Jeg vil derfor foreslaae, at man bliver staaende ved Revisionens aabne Dør, istedetfor at lukke den til ved det Forslag, der er gjort af Udvalget.

Monrad: Det er forekommet Udvalget, at man maatte have en Afgjorelse paa enhver Sag, og at det ikke var rigtigt netop at lade saadanne Poster staae hen, men at man burde lade dem med de øvrige komme til Afgjorelse her i Thinget. Dersom man altsaa mener, at man kan søge disse Summer erstattede ved de ordinaire Domstole, saa er det jo indlysende, at det er ikke Thinget, der kan optræde som den, der sagsøger. Jeg maa tilstaae, at jeg paa ingen Maade kan dele den Mening, at et saadant Forsøg vil lykkes; men under alle Omstændigheder maa dog Thinget blive enigt med sig selv, hvorvidt det nu vil anlægge denne Sag eller ikke. Det kan maaffee være ubehageligt, maaffee behageligt at hengive sig til et Gaab, om engang i Tiden paa en eller anden Maade at faae Noget deraf; men det synes ikke stemmende med Billighed og Retfærdighed ikke at komme til en bestemt Beslutning med Hensyn til disse forskellige foreliggende Forhold. Flere af disse Poster have jo været under Paaskjendelse ved Rigsretten, og det har viist sig, at man ikke der kunde faae sin Billie fyldtgjort. Jeg synes derfor, at det er rigtigt at komme til endelig Afgjorelse af dette hele Mellemværende, og at man derfor maa tage den Beslutning, Udvalget har foreslaaet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 5te Valgkreds har Ordet.

Oppermann: Jeg frasalder Ordet, da jeg ikke har noget Videre at tilføje til, hvad der alt er sagt.

G. Winther: Jeg vil blot tillade mig at henstille til dem, der ere særdeles saghyndige i dette Spørgsmaal, om de ikke vilde oplyse, hvem der skulde have Ret til at paatale Overfridelser af denne Art, naar det høitærede Thing ikke skulde have Ret dertil. Dersom der er skeet en Ministerforandring siden Overfridelsen, saa kan jeg nok tænke mig, at det nye Ministerium kunde tage Initiativet i en saadan Sag; men dersom det Ministerium, der selv havde foraarsaget Udgifterne, var blevet paa sin Plads, forekommer det mig tvivlsomt, paa hvad Maade Sagen da skulde blive reist, om maaffee Thinget da kunde paalægge Ministeriet at søge denne Sag indanket for Domstolene; thi det forekommer mig ikke rimeligt, at det Ministerium, der havde begaaet Overfridelsen, selv skulde faae i Sinde at indanke Sagen uden nogen saadan Tilskyndelse eller Paalæg. Jeg troede dog, at Thinget maatte have Ret til, hvis det vilde, at reise Sag ogsaa angaaende saadanne Spørgsmaal; men det kan jo være, at jeg seiler dert, og det var derfor, at jeg henstillede det til særdeles saghyndige Mænds Velvillie, om de ikke vilde give et Svar i saa Henseende.

Tscherning: Jeg hører ikke til de særdeles Saghyndige, og endnu mindre er jeg villig til at give en Erklæring i Anledning af et Spørgsmaal, som jeg helst havde ønsket ikke var stillet. Det er jo meget vanskeligt at vide, hvilken Vej vi skulle gaae, naar vi holde os til, hvad der er indstillet fra Revisoratet. Enten have vi det liggende der ubrugeligt, eller det maatte være et brugeligt Stof. Tage vi det, som det er os givet, saa maa vi benytte det, saa maa der reises Sag, saa kan det ikke saaledes staae hen. Men den eneste Ret, vi have, er at anklage de Ministre, som findes ligeoverfor os. Disse Penge skulde været indbrøve af dem, isald de kunde indbrives; thi her er en Mangel i Kasseeholdningen. Skulle vi altsaa reise denne Sag, saa er der ingen anden Vej at gaae, end at anlægge Sagen